

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡκολούθησε τὰ ἴχνη, ἅτινα διηυθύνοντο πρὸς τὴν λίμνην καὶ ἔφθανον μέχρι τῆς λέμβου. Οἱ συντεθλασμένοι σχίνοι ἐδείκνυνον τὴν ὁδόν, ἣν ἠκολούθησαν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ λέμβος.

Ὁ φύλαξ ἔλυσε τὸ ἀκάτιον καὶ διατρέξας ὅπερ καὶ ὁ Πέτρος Κερανδάλ διάστημα, ἔφθασεν εἰς ὃ μέρος εἶχε ριφθῆ τὸ πτώμα τοῦ Νοέλ· δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ προχωρήσῃ καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἀναποφάσιτος μὴ γνωρίζων πρὸς ποῖον μέρος νὰ στραφῇ. Ὁ ἄλλος εἶχεν ἐκεῖ σταματήσει.

Πλατύφυλλοι νυμφαῖαι ἐκάλυπτον τὴν ἀπειρον ἔκτασιν τοῦ ὕδατος εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ πατήρ τῆς Ζουάννας. Τὸ ἔλος ἐτήρει τὸ μυστικόν του. Ὁ Πέτρος Κερανδάλ ὀρθῶς εἶχεν ὑπολογίσει. Ὡς ἐκ θαύματος μόνον θὰ ἠδύνατό τις ν' ἀναζητήσῃ ἐκεῖ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐγκλήματός του.

Ἐν τούτοις ὁ φύλαξ παρετήρησε συστάδα νυμφαίων συντετριμμένων, τοῦτο ὅμως δὲν ἐπροξένησεν αὐτῷ ἐν ἀρχῇ ἐντύπωσιν. Ἐπανήλθεν εἰς τὴν ὄχθην, προσέδεσε τὴν λέμβον καὶ ἀπῆλθε διὰ τοῦ δάσους Σαῖν Ζιλδὰς.

— Δὲν ἠπατήθην, ἐσκέπτετο, ἦτο κάποιος Κερανδάλ, ἀλλὰ ποῖος;

Δὲν ἠθέλησε νὰ καταλάβῃ αὐτὸν αἰφνης ἐν τῇ νυκτερινῇ του ἐκδρομῇ. Οὐδὲν ἐν τούτοις δι' αὐτὸν εὐκολώτερον· ἀλλ' ὁ φύλαξ συνεδέετο πρὸς τοὺς κυρίους τοῦ Πενοῆ διὰ δεσμοῦ, ὃν δὲν ᾔθελε νὰ διαρρήξῃ.

Ἐγεννήθη πρὸ τριακονταετίας ἐκ τοῦ ἔρωτος νεκρᾶς βουκόλου καὶ τινος ἐπιστάτου τοῦ Σαῖν - Ζιλδὰς, ὅστις δι' ὑποσχέσεων ἐξηπάτησε τὴν ἀτυχῆ κόρην, ἣν εἶτα ἀπελθὼν ἐγκατέλειπεν. Ἡ δύστηνος βουκόλος ἀπέθανεν ἐκ τῆς θλίψεως ἀρῆσασα ἔρημον καὶ ἀπροστατευτὸν τὸν καρπὸν τοῦ ἐφημέρου ἐκείνου δεσμοῦ.

Εὐτυχῶς ὅμως οἱ Κερανδάλ ἐκ συμπαθείας ἀνέλαβον τὴν προστασίαν καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ ἀθλίου ἐκείνου πλάσματος.

Ἀνέθρεψαν αὐτὸν εἰς Πενοῆ· τὸσφ δὲ ἰσχνὸς καὶ λεπτὸς ἦν, ὥστε ἐπωνόμασαν αὐτὸν Σακορράφην, καίτοι τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα τοῦ ἦτο Ζεαννίνος, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς του, ἥτις ἐκαλεῖτο Ζεαννίνα.

Κατὰ τὴν κλήρωσιν τῶν στρατευσίμων ἀπῆλλαξαν αὐτὸν διὰ τὴν ἀπίστευτον ἰσχνότητά του, καίτοι αὕτη κατ' οὐδὲν ἡλᾶττου τὴν δραστηριότητα αὐτοῦ. Εἶχεν

ὄντως σιδηρὰν ὑγείαν, καὶ ὠδοιπόρει ὅσον οὐδεὶς ἄλλος.

Ὁ Σακορράφης, ἀνατραφεὶς οὕτω τυχαίως, τρεφόμενος ὑπὸ τοῦ κόσμου ὅλου, κοιμώμενος εἰς τὰς ἐπαύσεις καὶ τοὺς σταύλους, συχνότερον ὅμως εἰς Πενοῆ ἢ εἰς Σαῖν - Ζιλδὰς, ἐγνώριζεν ὅλας τὰς ἀτραποὺς τῆς περιοχῆς καὶ πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ ἔλη, τοὺς λόφους καὶ τὰ κινδυνώδη μέρη.

Ὁ κύρ Μαλὸ Βρικεθέκ, ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ Σαῖν Ζιλδὰς, ἐνδιαφερόμενος δι' αὐτόν, ἐζήτησεν ἔργον τι διὰ τὸν Σακορράφην, ἀλλ' ἐκ τῆς σωματικῆς καταστάσεώς του οὐδὲ ὡς κηπουρός, οὐδὲ ὡς θαλαμηπόλος ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ.

Ὡς φύλαξ ὅμως ἦτο πολῦτιμος, ὡς ἐκ τῆς ἐνεργητικότητος καὶ τῆς ἐκτάκτου εὐκινήσιας καὶ ἰσχυρότητός του, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας εὐκόλως ἠδύνατο νὰ κρύπτηται ὅπισθεν κορμῶν δένδρων.

Ὁ Σακορράφης λοιπὸν προσελήφθη ὡς φύλαξ καὶ ὡς τοιοῦτος οὐδέποτε ἀφῆκε νὰ τῷ διαφύγῃ λαθροθήρας τις.

Ὁσᾶκις ὅμως ὁ λαθροθήρας ἦτο εἰς τῶν Κερανδάλ ἀπέφυγε νὰ καταδιώξῃ αὐτόν, φιλὰς φερόμενος πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἀνέθρεψαν αὐτόν.

Τὴν ἡμέραν ὅμως ἐκείνην ἦν εἰς ἄκρον περιέργως ὅ,τι εἶδε τῷ ἐφάνετο παράδοξον καὶ ἀνεξήγητον. Οἱ Κερανδάλ δὲν ἔρριπτον τὸ θήραμα αὐτῶν εἰς τὴν λίμνην· τί λοιπὸν εἶχε ρίψῃ ὁ Κερανδάλ; Τὴν ἡμέραν ὅλην ἐπλανᾶτο ὁ Ζεαννίνος ἀνὰ τὰ δάση, ἀναλογιζόμενος τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην ἐκδρομὴν τοῦ Κερανδάλ μετὰ τοῦ ἵππου του. Τὴν ἐσπέραν μὲ τὴν καρδίαν ὑπὸ μάλης μετέβη εἰς Πενοῆ.

Ἐπῆρχεν ἄλλως τε καὶ ἄλλη ἀφορμὴ ἐλκύουσα αὐτόν ἐκεῖ.

Ὁ Σακορράφης, ὁ δυσειδὴς καὶ κάτιςχνος ἐκείνος φύλαξ, ἡγάπα ἐμμανῶς τὴν Μαριάνναν. Ἐν τούτοις, μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐκράτει τὸ πάθος του κεκρυμμένον εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του.

Ἡρκεῖτο νὰ ζῇ εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς κυρίας Κερανδάλ ἀπόστασιν, καὶ νὰ διέρχεται ἐνίοτε μίαν ὥραν παρὰ τὴν πυρὰν ἐν τῷ μαγειρείῳ, βλέπων αὐτήν. Ἐκείνη μετεχειρίζετο αὐτὸν οἰκείως καὶ φιλικῶς, ὡς εἰ ὁ Σακορράφης ἦτο ἀδελφὸς ἢ υἱὸς τῆς. Ὁσᾶκις μετέβαινε τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἐγευματίζε πάντοτε ἐν τῇ αὐτῇ τραπέζῃ μετὰ τῶν Κερανδάλ.

Ὅτε ἐπλησίαζεν, ἔσπευδε τὸ βῆμα, ἡ δὲ καρδία του ἐπαλλε βιαίως, εἰς οὐδένα ὅμως εἶχεν ἐκμύστηρευθῇ καὶ μόνον ἡ δρὺς καὶ αἱ βᾶτοι τοῦ δάσους ἐγνώριζον τὸν ἔρωτά του.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, φθὰς εἰς Πενοῆ, εἶδε φῶς εἰς τὰ παράθυρα τῆς ἐπαύλεως, οἱ δὲ κύνες ὑπεδέχθησαν αὐτὸν σείοντες τὴν οὐράν.

Ἦτο φίλος.

Ὁ φύλαξ ἀρίκετο καθ' ἡν στιγμὴν ἔλγχε τὸ δεῖπνον τῶν Κερανδάλ.

Οὐδὲν προέειδε τὸ τὴν προηγουμένην νύκτα συμβᾶν δράμα. Τὸ πῦρ ἔλαμπε ζωρόν, περίξ δὲ τῆς τραπέζης ἐκάθηντο ὁ

οἰκοδεσπότης μετὰ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ συνωμίλων εὐθύμως.

— Νὰ, ὁ Σοκορράφης, εἶπεν ἡ χαρίεσσα Ροζίνα, ἡ ξανθὴ ὑπηρετὶς ἰδοῦσα τὸν φύλακα.

— Ναί, εἰμαι ἐγώ, εἶπεν ὁ νεανίας. Ἐπερνοῦσα εἶδα φῶς καὶ ἐμβῆκα.

— Καλῶς ἦλθες, Ζεαννίνέ μου, εἶπεν ὁ Πέτρος· ἔλα νὰ πῆς ἐν ποτηράκι μαζί μας.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ἡ Ροζίνα, γυρίζεις ἔξω τὸσον ἀργά.

— Ναί. Ἐκαμα τὸν γύρον μου καὶ εἶναι ὦρα νὰ ἐπιστρέψω.

— Δὲν φοβεῖσαι λοιπὸν τὴν νύκτα εἰς τὸ δάσος;

Καὶ αἱ ἀστείότητες ἤρχισαν.

— Δὲν ἀξίζουσιν τὸς κόπον οἱ ἴχνοι, καὶ ὁ Ζεαννίνος εἶναι πετσί καὶ κόκκαλο.

— Τί νὰ φοβηθῶ; Μὴ μὲ σηκώσῃ ὁ ἄνεμος; Ἀπόψε δὲν κινεῖται φύλλον.

— Εἴσαι δὲ καὶ τὸσον ἐλαφρὸς, ὥστε εὐκολὰ εἰμφορεῖς νὰ κρυφθῇς ἀν' ἰδρὸς ἐμπρός σου κανένα Κοριγάν.

— Ἀς εἶναι, ἀπόψε εἶναι φωτεινὴ ἡ νύκτα, δὲν εἶναι σὰν τὴν χθεσινὴν, εἶπεν ἡ ὑπερέτις. Ὁ ξένος μας, ποῦ ἔφυγε τὸσον γρήγορα, δὲν ἦτο τυχερός. Ἐφυσοῦσε διαβολεμένα.

— Ποῖος ξένος; ἠρώτησεν ὁ φύλαξ.

— Εἰς ἐξαδελφός, εἶπεν ὁ Ἰβ, τὸν ὁποῖον ἔφερα χθὲς ἀπὸ Βὰν καὶ τὸν ὁποῖον σήμερον τὸ πρωὶ κατευώδωσεν ὁ πατήρ μου.

— Ἀ! εἶπε μηχανικῶς ὁ Ζεαννίνος ἐκπλαγείς, τὸσον γρήγορα;

— Ναί, εἶχεν ἀνάγκην νὰ φύγῃ γρήγορα διὰ μίαν σπουδαίαν ἐργασίαν του.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ φύλαξ ἐβουθίσθη εἰς βαθείας σκέψεις, καίτοι οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν ἀπεσπῶντο ἀπὸ τῆς κυρίας Κερανδάλ. Ἐσκέπτετο τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ ἵππου, οὗς εἶδεν εἰς τὴν λίμνην καὶ σκέψις ἀπαισία διήλθε τοῦ νοῦ του.

Ὁ Πέτρος Κερανδάλ ἦτο ἡσυχός. Ἐν τῇ ἐπαύλει οὐδεὶς ἐγνώριζε τι. Οὐδεὶς εἶχεν ἀκούσει τὴν νύκτα ὑποπτον θόρυβον.

Ὅτε ἐπανάλθε τὴν ἐναντίαν τῆς πρωίας εἶπεν ὅτι ὁ ἐξαδελφός του ἐνεθυμήθη ὑπόθεσιν τινα, δι' ἣν ἠναγκάσθη ν' ἀπέλθῃ διὰ τῆς πρώτης ἀμαξοστοιχίας. Προσέθηκε δὲ ὅτι βραδύτερον θὰ ἐπανήρχετο ἰν' ἀποκατασταθῇ ἐκεῖ.

Οὐδεὶς ἀμφέβαλλε διὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ Πέτρου Κερανδάλ.

Ἄλλως τε, διατί νὰ ψευθῇ εἰς τοὺς οἰκείους του! Ποῖον συμφέρον εἶχε; Ἡ Μαριάννα ἐφάνετο χαριεστέρα τοῦ συνήθους. Ὁ σύζυγός της ἦν ἡττον σκυθρωπός, ὡς εἰ εἶχεν ἀφαιρέσει βάρος τι πιέζον τὰ στήθη του.

Ὁ Ζεαννίνος τούναντίον ἐσκέπτετο. Τὸ μυστήριον τοῦτο ἀνησυχεῖ αὐτόν. Ὑπώπτευε κακά. Εἰς μάτην προσεπάθησεν νὰ τὸν κρατήσωσιν· ἠγέρθη τῆς τραπέζης, προεφασίσθη ὅτι ἦτο κεκοπιакῶς καὶ εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν του, ἡσπασθη τὴν μικρὰν Ἀγνήν, κοιμωμένην ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρὸς

της, πέμπων ἐνδομύχως τὸ φίλημα εἰς τὴν μητέρα καὶ οὐχὶ εἰς τὴν θυγατέρα, ἔπιεν ἐν τελευταίον ποτήριον οἴνου καὶ ἀπῆλθεν.

Ἡ νύξ ἦν αἰθρία.

Οὐδ' ἔχνος ὑπελείπετο τῆς χθεσινῆς θυέλλης. Ἡ πανσέληνος διέχεεν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τὸ ἀργυροειδὲς αὐτῆς φῶς. Ὁ Σακορράφης διηυθύνθη ταχέϊ βήματι εἰς τὴν κατοικίαν του, ἀπέχουσαν πλέον τῆς λεύγης τοῦ Πενοῆ, ὑποπτεύμενος πάντοτε ὅτι ἐγκλημα ἐτελέσθη.

Οἱ Κερανδᾶλ διετέλουν εἰς χρηματικὰς στενοχωρίας· τοῦτο ἦτο τοῖς πᾶσι γνωστόν. Ὁ δικαστικὸς κλητὴρ Λεσγίδου ἀπηνῶς κατεδίωκεν αὐτούς, τὴν ἐσπέραν δ' ἐκείνην ὁ Πέτρος Κερανδᾶλ ἀστεϊζόμενος ὑπενόει ὅτι δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην αὐτοῦ.

Πᾶσαι αἱ λεπτομέρειαι αὐταὶ ἐτάρασσαν αὐτόν. Βεβαίως κατὰ συνέβαινε, ὁ δὲ Ζεαννῖνος ἤθελε σιωπήσει, δὲν ἠννόει ὁμως ν' ἀπατηθῇ ὑφ' οἰουδὴποτε. Βεβαίως δὲν θὰ προέδιδε τὰ μυστικὰ τῶν φίλων του· ἀλλ' ἐὰν δὲν τῷ ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν, ἡδύνατο κάλλιστα νὰ μάθῃ ἀφ' αὐτοῦ τὰ πάντα.

Φθὰς εἰς τὴν κατοικίαν του, λίαν κομψήν, ἀπκριζομένην ἐξ ἰσογείου, ἐπὶ τῆς ὀροφῆς τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχε φεγγίτης, καὶ περιβαλλομένην ὑπὸ κηπαρίου μετὰ δενδροστοιχιῶν, εἰσῆλθεν εἰς μικρὸν σταῦλον, ἔλαθεν ἐκεῖθεν μακρὸν κάμακα, φέροντα ἀγκύλην διὰ τὸ χόρτον, καὶ οὕτως ἔχων, ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸ ὄπλον τοῦτο, ἀφ' ἐτέρου δὲ τὴν καρδίαν του, διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος, εἰς ὃ τὴν πρωτὴν εἶδε τὸν ἵππον καὶ τὸν ἄνθρωπον.

Ἐβάδισεν ἐπὶ μακρόν. Πέριξ αὐτοῦ ἤκουε παραδόξους κραυγὰς, κατὰ διαστήματα δ' ἔβλεπε σκιὰς διερχομένας πρὸ αὐτοῦ πελιδνὰς ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης· οὐδόλως ὁμως προσεῖχεν, ἀλλ' ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του.

Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ ἔλος, ἡ σελήνη, ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ φαεινότητι, ἐφώτιζε τὴν κοιλάδα, ἐφ' ἧς ἠπλοῦτο ἡ ὀμίχλη ὡς σινδῶν ἐπὶ νεκροῦ.

Πᾶς ἄλλος ἤθελε βυθισθῇ ἐν τῇ ἰλύϊ τοῦ ἔλους, ἐκεῖνος ὁμως ἐγνώριζε τὰ ἐπικίνδυνα μέρη.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ διήλθε τὰ ὑψηλὰ χόρτα καὶ ἔλυσεν τὴν λέμβον.

Ἦρξατο εἰτα βραδέως κωπηλατῶν καὶ ἀκολουθῶν μετὰ προσοχῆς τὴν καταφανῆ ἔτι ὁδόν, ἣν ἠκολούθησεν ὁ Πέτρος Κερανδᾶλ διὰ μέσου τῶν σχίνων καὶ τῶν καλῶμων.

Ὅτε ἐξῆλθε τῶν καλῶμων καὶ εἶδεν ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν τοῦ ὕδατος καλυπτομένην ὑπὸ τῶν νυμφαίων ἠθέλησε ν' ἀνεύρῃ τὸ μέρος, εἰς ὃ εἶδε ρίπτοντα τὸ φορτίον του τὸν Κερανδᾶλ, ἄλλ' ἐδυσκολεύθη ἐν ἀρχῇ. Τέλος ὁμως ἀνεύρεν αὐτό.

Ἐβολιδοσκόπησε τότε διὰ τοῦ κάματος τὸν πυθμένα. Ἡ προσδοκία του δὲν παρετάθη ἐπὶ μακρόν. Τὸ σιδηροῦν ἄγκυστρον συνήντησεν εἰς τὸ βάθος τοῦ ὕδατος σῶμα μαλθακόν, ὅπερ ἔφερεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ὁ Σακορράφης ἀνεγνώρισε μετὰ φρίκης, ὑπὸ τὴν καλύπτουσαν αὐτὸ ὀθόνην, ὅτι ἦτο πτώμα ἀνθρώπου. Οἱ ἐκτεταμένοι βραχίονες ἀνῆγειρον τὴν ὀθόνην, ἐφαίνοντο δὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου σαφέστατα.

Οὐδεμία πλέον ὑπῆρχεν ἀμφιβολία περὶ τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ ἀπόδειξις ἔκειτο εἰς βάθος δεκαπέντε ποδῶν ὑπὸ τὸ ὕδωρ εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο μέρος, εἰς ὃ ἐκ τύχης ἀνεκάλυψεν αὐτὴν ἐκεῖνος.

Ὁ Ζεαννῖνος ἐσκέφθη.

Ἐρριψε περίτρομον βλέμμα περὶ αὐτόν.

Ἐφοβεῖτο μὴ ἴδωσιν αὐτὸν ἐκεῖ ἐν τῷ ἔργῳ. Πρὸς στιγμὴν, ἐν τῇ ἀπογνώσει του, ἐσκέφθη νὰ σπύσῃ εἰς τὸν πύργον, νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν ἐπιμελητὴν Βρικεβέκ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλὴν του. Ἀλλ' εἶδεν ἐνώπιόν του τὴν εἰκόνα τῆς Μαρίας καὶ ἀνεμνήσθη τῶν περιποιήσεων τῶν Κερανδᾶλ, τῶν φιλημάτων τῆς Ἀγνῆς καὶ τῆς ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς, ἧς ἐτύγχανε πάντοτε παρ' αὐτῶν. Ἀλλως τε, δὲν θὰ ἐγίνετο αὐτὸς τιμωρὸς πράξεως, ἧς ἠγνόει τὴν αἰτίαν, οὐδ' ἔπρεπεν αὐτὸς νὰ προδώσῃ τὸ μυστικὸν τῶν φίλων του. Τίς ἦν ὁμως ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος; Δέν τον ἐγνώριζεν, οὐδ' εἰζυρε πόθεν ἤρχετο. Ἡ δύνατο ἄλλως τε νὰ ἐπανεύρῃ πάλιν τὸ πτώμα· τὸ ρεῦμα δὲν θὰ παρέσυρεν αὐτό. Ὁ Πέτρος Κερανδᾶλ εἶχε λαβεῖ τὰς προφυλάξεις του· εἶχε προσδέσει εἰς αὐτὸ βαρὺν λίθον γρανίτην.

Ὁ Σακορράφης εἰδίστασε πρὸς στιγμὴν, εἰτα δὲ ἀφῆκε τὸ πτώμα, ὅπερ ἐβυθίσθη πάλιν.

Ὅπως ἀναγνώριση τὸ μέρος ἀκριβῶς, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ πτώμα, ἔκοψε κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν καλὰ μους τινὰς καὶ ἐνέπηξεν πάσσλον.

Καὶ σχεδὸν τρέχων, ὡς εἰ κατεδιώκετο ὑπὸ φαντάσματος, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ἔνθα ἐκοιμήθη τεταρχγμένον ὕπνον.

Ζ'

Ἀγριος ὡς ἡ χέρσος.

Ἐν ὥραις ταρχῶν καὶ πολέμων ἡ ἐξαφάνισις ἐνὸς ἀνθρώπου οὐδένα προξενεῖ θόρυβον. Ὁ θάνατος τοῦ Νοὲλ Τρελᾶν διήλθεν ἀπαράτητος. Οὐδεὶς εἰς Πενοῆ ἔμαθεν, ἂν εἰς τὴν ἔπαυλιν εἰσῆλθε ξένος τις. Οἱ Κερανδᾶλ οὐδέποτε ὠμίλουν περὶ τῶν ὑποθέσεων των. Εἰς Ἀθῆναι, ἔνθα εἶχεν ἀποβιβασθῇ πρὸ τινων ἡμερῶν, δὲν ἐγνώριζον αὐτόν. Ἀπῆλθε, χωρὶς νὰ εἴπῃ ποῦ μετέβαινε. Μὴ βλέποντες αὐτὸν ἐπανερχόμενον δὲν ἐξεπλάγησαν κατ' ἀρχάς.

Μόνη ἡ θυγάτηρ του Ζουαννα ἀνησύχησε διὰ τὴν σιωπὴν αὐτοῦ, ἀλλ' ἦτο ἔτι παιδίσκη.

Μετὰ παρέλευσιν μηνὸς ἀνεκοίνωσε τοὺς φόβους της τῇ κυρίᾳ τοῦ οἰκοτροφείου· ἀλλὰ ποῦ νὰ ζητήσωσι τὸν πατέρα της; Ἡ συγκοινωνία μετὰ τῆς λοιπῆς Γαλλίας εἶχε διακοπῇ κατὰ Δεκέμβριον Μόνον διὰ θαλασσης ἡδύνατο τις νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ ἐξέλθῃ. Διὰ ξηρὰς δὲν ἐγίνωσκε τις τίνι

τρόπῳ θὰ συνεννοεῖτο, τὰ δὲ διὰ τῶν περὶστερῶν στελλόμενα τηλεγραφήματα ἔτρεχον κίνδυνον ν' ἀπωλεσθῶσιν.

Οἱ μῆνες καὶ αἱ ἐβδομάδες παρήρχοντο ἄνευ εἰδήσεων.

Ἡ Ζουαννα ἐφοβεῖτο. Ὑπέθετε μήπως ὁ πατήρ της ἐξηφανίσθη ἢ ἐφονεύθη, ἢ μήπως ἐφυλακίσθη ἢ ἐδολοφονήθη ὑπὸ ληστῶν. Εἰς ἐπίμετρον δὲ τῆς δυστυχίας, ὁ φίλος τοῦ Νοὲλ, εἰς ὃν εἶχε καταθέσει τὸ μεγαλειτερον μέρος τῆς περιουσίας του, εἰς Ἰουδαίος τοῦ Χρηματιστηρίου, ὁ Μωῦσῆς Βλοῦνερ, ἀρχαῖος πλανώδιος ἔμπορος, κατασταθεὶς ἑκατομμυριούχος, ἄνευ πίστεως καὶ νόμου, καὶ δι' ὃν ἡ ἀπογύμνωσις χριστιανοῦ ἦν ἔργον εὐσεβές, ὑποθέτων ὅτι δὲν ὑπελείπετο ἀπόδειξις τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτῷ παρακαταθήκης, δὲν εἰδίστασε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Νοὲλ.

Ἡ Ζουαννα, τελείως καταστραφεῖσα, ἀπώλεσε συγχρόνως τὸν τε πατέρα καὶ τὴν περιουσίαν αὐτῆς.

Ἡμέραν τινὰ, μετὰ χρόνον πολύν, ἀγνώστος τις ἐνεχείρισε, χωρὶς ν' ἀναμένη ἀπάντησιν, εἰς τὸν θυρωρὸν τῆς οἰκίας, φάκελλον περιέχοντα τριῶν ἐτῶν τροφεῖα. Ἡ ἀποστολὴ αὕτη συνωδεύετο ὑπὸ ἐπιστολῆς, ἐν ἣ ἔδηλοῦτο ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο ἀνῆκεν αὐτῇ καὶ ὅτι εἰς τὸ μέλλον ἐφ' αὐτῆς ἔδει νὰ βασισθῇ.

Ἡ Ζουαννα ἦν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἑνδεκαετής, ὑψηλὴ ἤδη καὶ λίαν ἀνεπτυγμένη ὡς κρεολή. Εἶχε μελανὴν ὡς ἔβενον κόμην, ἐκτάκτως ἀφθονον, ὀφθαλμοὺς ἐπιμήκεις καὶ λίαν ἐκφραστικούς· ἡ χροιά της ἦν ἐλαφρῶς πορφυρά. Τὴν ῥίνα εἶχε κανονικὴν μετ' εὐκινήτων περυγίων, τὰ χεῖλη ἐρυθρὰ ὡς τὸ αἷμα, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐξαισίους. Τὸ μέτωπόν της ἦτο κανονικόν, τὸ δὲ πηγώνιον στρογγύλον ὡς τῆς ἐν τῷ Λουβρῷ Παναγίας τοῦ Μορίλλου.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦν ἡ ἐνσάρκωσις τῆς καλλονῆς. Ἡ ζωηροτάτη διάνοιά της ἤρξατο ἤδη ἀναπτυσσομένη. Ὁμίλει εὐχερῶς τὴν γαλλικὴν, τὴν ἀγγλικὴν καὶ τὴν ἰσπανικὴν.

Καίτοι νέα καὶ ἀπειρος, ἠννόει ὁμως τὸ μέγεθος τῆς καταλαβούσης αὐτὴν δυστυχίας. Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλλε μετὰ τὴν λήψιν τῆς ἐπιστολῆς. Ὁ πατήρ της εἶχε φονευθῇ καὶ ἀπογυμνωθῇ τῆς περιουσίας του.

Ἐκλαυσε πολὺ. Εἰτα μετὰ δυνάμεως, ἀνωτέρας τῆς ἡλικίας αὐτῆς, ἤρξατο ἐργαζομένη καὶ ἔκτοτε ἐν μόνον ἐπεζήτει· νὰ κερδίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, βραδύτερον δὲ ν' ἀνακαλύψῃ ποῦ καὶ πότε ὁ πατήρ αὐτῆς, ἐν θερμῶς ἡγάπα, ἐξηφανίσθη.

Εἰς τὸν πύργον τοῦ Σαιν Ζιλδᾶς, ἡ μαρκεσία δὲ Φοντερόζ ἔζη ὡς ἐν φυλακῇ τεθλιμμένη. Ἡ Ὀλυμπία δὲ Φοντενὰκ εἶχε νυμφευθῇ τὸν μαρκήσιον εἰς ἡλικίαν εἰκοσι τριῶν ἐτῶν. Ἡν ψυχὴ ψυχρὰ καὶ φιλόδοξος· τὸ ἐξωτερικὸν ἦν ἀνάλογον τῇ ἐξοχότητι τῆς ψυχῆς ἐκείνης. Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ ἦτο ἰσχνὴ καὶ ὑψηλὴ. Τὰ προέχοντα μῆλα τῶν παρειῶν της, ἡ ἐπιμήκης ρίς, οἱ φαειοκιτρινωποὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ καὶ ἡ βραχεῖα κόμη παρείχον αὐτῇ καλ-

F. D. GUERAZZI

H

MAXH TOY BENEVENTOY

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

λονήν διαβόλου. Ἄλλ' ὁ μαρκήσιος ἐδείκνυε τὴν μεγαλειτέραν ἀδιαφορίαν διὰ τὰς γυναῖκας. Τὰ μόνα αὐτοῦ πάθη ἦσαν ἡ θήρα καὶ τὰ γεύματα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μαρκησία ἐξεπλήρου πάντοτε προθύμως τὰς ὁρέξεις καὶ τὰς ἰδιοτροπίας αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἐκεῖνος εὕρισκεν αὐτὴν τελείαν, οὐδέποτε δ' ἤριζε μετ' αὐτῆς.

Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἐγεννήθη μία θυγάτηρ.

Τῷ 1870 ἦγεν ἡλικίαν, ὡς ἡ Ζουάνα, ἡ ἐξαδέλφη ἐκείνη, ἥς ἠγνόει τὴν ὑπαρξίν, δέκα περίπου ἐτῶν, οὐδόλως δὲ κατ' εὐτυχίαν ὁμοιάζε τῇ μητρὶ αὐτῆς.

Ἡ Καικιλία δὲ Φοντερόζ ἦν ραδινή, ξανθή, ὀλίγον ὠχρά. Εἶχε τὴν λεπτότητα τῆς πρώτης νεότητος, ἠγνόει ὅμως τις ὅτι ταχέως θ' ἀνεπτύσσεται καὶ θὰ καθίστατο ἀρκούντως ὠραία καὶ χαριεστάτη.

Ἦν χαρακτήρος ἀποφασιστικοῦ καὶ τολμηροῦ, ἀλλ' ἦτο εὐαίσθητος. Ὁμοιάζε τῷ πατρὶ αὐτῆς κατὰ τὸ βιαῖον καὶ τὴν δραστηριότητα. Οὐδὲν ἐφοβεῖτο, οὔτε τὸ σκότος, οὔτε τὴν ἐρημίαν τῶν δασῶν καὶ τῶν ἀπεράντων χέρσων.

Ὁ πατὴρ τῆς ἐλάτρευεν αὐτὴν, καὶ ἐκείνη δὲ ἐλάτρευε τὸν πατέρα τῆς. Πολὺ ὀλιγώτερον διαχυτικὴ ἐδείκνυτο πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς.

Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁ μαρκήσιος ἔγραφεν αὐταῖς δύο γράμματα καθ' ἐκάστην διδὼν εἰδήσεις του.

Τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου τὰ τηλεγραφήματα ἐγένοντο σπανιώτερα, περὶ τὰ τέλη δὲ τοῦ μηνὸς ὁκτώ εἶχον παρῆλθαι ἡμέραι χωρὶς νὰ λάβωσιν εἰδήσιν τινα ἐκ Σαίν-Ζιλδὰς.

Ὁ μαρκήσιος, κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις του, εὕρισκετο εἰς τὰ περίξ τοῦ Βεζανσόν, ἔγραφε δὲ περὶ ἐπικειμένης καὶ ἀποφασιστικῆς πράξεως. Ἡ ἐπιστολὴ του ἐφαίνετο ἐν ἀποθαρρύνσει γοαφείσα, ἐδήλου δὲ ἀγωνίαν διὰ τὴν ἔκβασιν τοῦ κινήματος, ὅπερ ἀνέλαβε τὸ στρατιωτικὸν αὐτοῦ σῶμα.

Τῇ 5 Ἰανουαρίου ὁ ἐπιμελητὴς Βρικεβέκ, ὅστις εἶχε μεταβῆ εἰς Πενόε, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πύργον λίαν τεταραγμένος.

Οἱ Κερανδὰλ εἶχον λάβει ἐπιστολὴν ἐνὸς τῶν υἱῶν των, τοῦ Ἰακώβου, ὅστις ἀνῆκεν εἰς τὸ σύνταγμα τοῦ Φοντερόζ, καὶ ἀνήγγελεν αὐτοῖς φοβερὰν καταστροφήν.

Ὁ μαρκήσιος ἐφρονεῦθη κατασκοπεύων εἰς Βιλερζεβέλ, ἔνθα μάχη ἐμελλε νὰ συναφθῇ μετὰ τινος ἡμέρας.

Οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀμφιβολία περὶ τοῦ δυστυχήματος. Ὁ Ἰακώβος Κερανδὰλ εἰδὶς λεπτομερείας τοῦ γεγονότος λέγων ὅτι ἦτο καὶ αὐτὸς ἐκεῖ.

[Ἔπεται συνέχεια]

*Κ.

— Γισμόνδη! εἶπεν ἡ Ἰόλη, γενομένη καταπόρφυρος, ὑπάρχουσι πράγματα, τὰ ὁποῖα ὁ φίλος δὲν δύναται νὰ λέγῃ εἰς τὸν φίλον, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδιακρίσια καὶ σκληρότης ν' ἀνερευνᾷ τις εἰς πάντα ἀνθρώπων· ἀλλ' εἰς τοὺς ἡγεμόνας, ἔγκλημα. Ἐχουσιν οἱ ἡγεμόνες μυστικά, τὰ ὁποῖα εἰς οὐδένα δύνανται ν' ἀποκαλύψωσι, διότι εἰς ἡμᾶς μᾶλλον ἢ εἰς τοὺς λοιποὺς τῶν ἀνθρώπων ἔδωκεν ὁ οὐρανὸς λεπτὴν τινα αἰσθησὶν ἀξιοπρεπείας. Εἰς τὸν κόμητα Ρογῆρον καὶ τὴν εὐγενῆ σύζυγόν του, πολιορκουμένους ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Αἰτνης, εἶχεν ἀπομείνῃ μία βασιλικὴ χλαμύς, καὶ ὅμως οὗτοι δὲν ἔδειξαν τὴν γυμνότητά των, ἀλλ' ὅτε μὲν ὁ εἰς αὐτῶν, ὅτε δὲ ὁ ἕτερος, ἐφαίνοντο δημοσίᾳ φέροντες πάντοτε τὴν χλαμύδα, ἣν δὲν δύναται ἐντίμως νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἡγεμονικὸν αἷμα... Ἄν τὸ μυστικόν μου ἦτο τοιοῦτο, ὥστε νὰ δύναται ν' ἀποκαλυφθῇ, εἰς σὲ μᾶλλον ἢ εἰς πάντα ἄλλον θὰ ἔσπευδον νὰ τὸ ἀνακοινώσω. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν νύδωκεται νὰ σοὶ τὸ εἰπῶ, φυλάχθητι καλῶς μὴ ζητήσης νὰ τὸ μάθης. Σοὶ ἀρκεῖ νὰ εἰξεύρης ὅτι, ἂν ἡ δεξιὰ μου ἀπεκάλυπτεν αὐτὸ εἰς τὴν ἀριστεράν μου, θὰ ἀπέκοπτον αὐτὴν ἀμέσως.

Ἡ δεσποινὴς ἔστη ἐνώπιον αὐτῆς πεφοβισμένη, διότι οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσῃ ἀπειθυνομένην αὐτῇ τόσον δριμεῖαν ἐπιπλήξιν. Ἡ δὲ Ἰόλη προσέθετο μετὰ σοβαρότητος:

— Δός μοι τὸν πέπλον μου, Γισμόνδη. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην καθαρωτέρου ἀέρος... Σεῖς αἱ ἄλλαι μέινετε ἐδῶ. Ἡ Γισμόνδη μόνη θὰ με συνοδεύσῃ εἰς τὸν κῆπον.

Ἡ Γισμόνδη ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν· ἀγνοοῦσα δὲ τί ἔπραττεν, ἔλαβεν αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν πέπλον, ὃν ἔφερεν ἡ Ἰόλη ὅτε ἐγνώσθη εἰς τὴν Αὐλὴν ὁ θάνατος τοῦ ἐξαδέλφου τῆς Κορραδίνου, καὶ προσήνεγκεν αὐτὸν εἰς τὴν ἡγεμονίδα χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Εἶδεν αὐτὸν ἡ Ἰόλη καὶ ἐμειδίασε μελαγχολικῶς. Εἶτα θλιβούσα ἐλαφρῶς τὸν βραχίονα τῆς Γισμόνδης εἶπεν αὐτῇ:

— Δέχομαι τὸν οἰωνόν, ἐρχόμενον ἀπὸ τῆς ἐκλεκτῆς τῆς καρδίας μου.

Καὶ λαβούσα, τὸν πέπλον ἐκαλύφθη καὶ ἀπῆλθεν εἰς τοὺς βασιλικούς κήπους.

Ἡ Γισμόνδη, ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνόησε τὸ λάθος τῆς· ἔβαλεν ὑπόκωπον κρυγὴν καὶ ἠκολούθησε τὴν δεσποινάν της, ἀπομᾶσσουσα τοὺς δακρυόεντας ὀφθαλμούς της διὰ τοῦ ἀντιστρόφου τῆς χειρός.

Δὲν εἶχον ἔτι ἀπομακρυνθῇ ἑκοσι βήματα τῆς θύρας, καὶ αἱ δεσποινίδες ἀποβαλοῦσαι τὸ προσωπεῖον τῆς θλίψεως, ἔτρεχον γηθοσύνως ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἀνταλλάσσουσαι φαιδρὸς λόγους.

Ἡ Ἀδελασία τοῦ Ἀνσαλῶνος, νεανὺς κομφοτάτη, ἀλλὰ κούφη, λαβούσα ἐκ τοῦ βραχίονος τὴν Ἰζόλδαν Καβέλλαν, εἶπεν αὐτῇ μειδιῶσα:

— Τῇ ἀληθείᾳ, Ἰζόλδα, ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν ἔκλαυσα ὅσον σήμερον, οὐδὲ ὅτε ἡ θεία μου κόμητσα Σερέννα, αἰωνία αὐτῆς ἡ μνήμη, κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος, με ἐτοποθετοῦσεν, ἐν τῷ φρουρίῳ τοῦ Καμπομπάσσο, παρὰ τὴν ἐστίαν τῶν προγόνων της.

— Ὡ! καὶ ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ Ἰζόλδα, αἰσθάνομαι ὅτι τὰ δάκρυα με ἀνακουφίζουν. Δὲν εἶναι ἀπόδειξις τρυφερᾶς καρδίας; Ὅ,τι εἶναι ὠραῖον διὰ τὴν ψυχὴν, πρέπει νὰ ἦναι καὶ διὰ τὸ σῶμα.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, κατέλιπε τὸν βραχίονα τῆς Ἀδελασίας καὶ λαβούσα ἀργυροῦν καθρέπτην ἤρχισε νὰ παρατηρῇ πεφροντισμένως ἐν αὐτῷ τὸ πρόσωπόν της.

— Θεέ μου! τιμώρησέ την (βλέπουσα αὐτὴν ὀπισθεν καὶ κινούσα τὴν κεφαλὴν, εἶπεν ἡ Ματθίλδη Ἀρένα, ἀρχαία δεσποινὴς τῆς τιμῆς). Ἀφοῦ ὁ πλέον ὀκνηρὸς ραψῶδὸς ὅσων ἦλθον ποτὲ εἰς τὴν αὐλὴν, ἔφαλεν ὅτι πρὸς τὰ δακρυσμένα ὀμματα τῆς δὲν ὑπάρχει τι ἄξιον νὰ συγκριθῇ, οὔτε εἰς τὸν οὐρανόν, οὔτε εἰς τὴν γῆν, πιστεύω ὅτι διὰ νὰ τὰ κάμῃ νὰ δακρύσουν, ἂν ὄχι ἄλλο, θὰ τὰ ἐκάπνιζε μεθεῖφα.

— Καὶ πρέπει νὰ εἰξεύρετε, — ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ἰσχνή τις, ὑψηλὴ καὶ δύσμορφος, καλουμένη Ἀνδολίνα Βενιγκάζα — ὅτι τότε ἡ Ἰζόλδα ἔκλαιε, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶχεν ὀρεξιν νὰ γελάσῃ. Τὴν δὲ αἰτίαν τὴν εἰξεύρει ὁ σαρκηνὸς ἰατρός Σιδι-Ἀβδαλλάχ, ὁ ὁποῖος ἐθεράπευσεν αὐτῆς τὸ συρίγγιον.

— Ἀνδολίνα, αὐτὰ εἶναι πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ τὰ κρύβῃ καμμία πολὺν καιρὸν ἀπὸ φίλας της, ὡς εἰμεθα ἡμεῖς. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ θυμώσω μαζί σας, εἶπε μειδιῶσα ἡ Ἀδελασία, ἀλλὰ παρακαλῶ νὰ ἐνθυμηθῆτε, Ματθίλδη, τὸ ἔσχατον τοῦ ραψῶδου· ἀξίζει τώρα νὰ τὸ μάθῃ τις ὅλον.

— Δὲν τὸ εἰξεύρω, ἀπήντησεν ἡ Ματθίλδη. Δὲν συνειθίζω νὰ κοπιᾶζω τὸν νοῦν ἐνθυμουμένην τόσῳ ἀθλίους στίχους, ὅσῳ ἦσαν οἱ τοῦ ραψῶδου, καὶ ὅμως ἄς δοκιμάσω.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἔθετο τὸν δείκτην ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, ὡς θέλουσα νὰ συγκεντρώσῃ εἰς τὴν μνήμην της ὅλην τὴν ψυχὴν της.

Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ πλέον ἢ πεντάκις ἤρχισε καὶ ἔπαυσε,

— Ἀ! εἶπε, τὸ εὔρον, ἰδοὺ αὐτό:

Λάμπουνε ὅλα σιωπὴ ἔς τὸν οὐρανὸν τ' ἀστέρια, Μὲ λάμψι ὅπου τῆς καρδίας τὰ φυλλοκάρδια ἔγγιζαι. Μὰ ἡ λάμψι τῶν ματιῶν σου περισσότερο φωτίζει... Τὰ μάτια σου δὲν ἔχουνε ἔς τὸν κόσμον ἄλλα τέρια...